

Kilpailukyky ja EU:n pankkisääntelyn kehittäminen

EU:n kilpailukykyyn vahvistaminen on useassa eri yhteydessä nostettu keskeiseksi poliittiseksi tavoitteeksi. Kilpailukykyyn vahvistamiseen liittyy osaltaan myös keskustelu EU:n sääntelyn yksinkertaistamisesta, jonka taustalla on useilla eri sektoreilla viime vuosina toteutetut laajamittaiset sääntelyuudistukset, joilla EU:ssa on pyritty reagoimaan muun muassa ilmastonmuutoksen, vihreään siirtymän ja digitalisaation asettamiin haasteisiin.

Keskustelua EU:n kilpailukykyyn vahvistamisesta käydään monella tapaa jännitteisessä tilanteessa. Venäjän aggressiivinen toiminta ja hyökkäyssota Ukrainassa edellyttää EU-mailta merkittäviä panostuksia puolustukseen ja luopumista Venäjän toimittamien edullisten fossiilisten polttoaineiden hyödyntämisestä. Jäsenvaltioiden julkinen velka on korkealla tasolla, mikä osaltaan rajoittaa niiden toimintamahdollisuuksia. Markkinavetoisesta globalisaatiosta on siirrytty yhä vahvemmin geotaloudelliseen kilpailuun, jossa nähdään tärkeäksi, että EU puolustaa strategisia intressejään myös taloudessa.

Nykyinen pankkisääntely on kehitetty pitkälti reaktiona globaaliin finanssikriisiin ja sen seurauksena kärjistyneeseen euroalueen velkakriisiin. Sääntelyn peruslinjaukset perustuvat globaalilla tasolla sovittuun sääntelyagendaan, joka on mukautettu EU:n toimintaympäristön ominaispiirteisiin. EU-maille on tyypillistä laaja-alaisesti palveluja niin yrityksille kuin kotitalouksillekin tarjoavien yleispankkien merkittävä rooli. Tämän vuoksi EU:ssa on otettu lähtökohdaksi yhden yhtenäisen, kansainvälisiin sääntelystandardeihin perustavan lainsäädäntökehyksen luominen kaikille pankeille. Esimerkiksi Yhdysvalloissa pankkisektori on jakautunut yhtäältä suuriin kansainvälisillä markkinoilla toimiviin investointipankkeihin ja toisaalta pienempiin lähinnä paikallisesti toimiviin pankeihin, jotka keskittyvät tarjoamaan palveluita kuluttajille ja pk-yrityksentälle, mikä heijastuu myös pankkisääntelyyn, joka on voimakkaasti eriytetty pankin koon ja toiminnan laajuuden mukaan.

Rahoituksen saatavuus on tunnistettu keskeisenä tekijänä EU:n komission ja Eurooppa-neuvoston kilpailukykytavoitteissa.¹ Komissio on julkaissut strategian ”säästämis- ja sijoitusunionista”, jonka avulla pyritään luomaan uusia säästämis- ja sijoitustuotteita, tarjotaan kannustimia sijoittaa riskipääomaan ja varmistetaan investointivirtojen saumaton kulku kaikkialla EU:ssa.² Strategia säästämis- ja sijoitusunionin luomiseksi keskittyy ensisijaisesti toimenpiteisiin pääomamarkkinoiden kehittämiseksi, mutta komissio toteaa pankkien olevan keskeisessä asemassa strategian tavoitteiden saavuttamiseksi.

EU:n komissio on ilmoittanut julkaisevansa vuoden 2026 aikana arvion pankkisääntelyn kehittämistarpeista. Osana tämän arvion valmistelua, komissio toteutti myös 11.2.–19.4.2026 julkisen kuulemisen.³ Julkiseen kuulemiseen liittyen komissio julkaisi keskusteluasiakirjan, jossa se esittää pankkisääntelyn kehittämistarpeita koskevia näkökulmia kilpailukykyyn edistämiseksi. Tässä muistiossa kuvataan tiiviisti tätä pankkisääntelyyn ja kilpailukykyyn liittyvää kysymyksenasettelua ja esitetään Rahoitusvakausviraston asiantuntijanäkemykseen

¹ Eurooppa-neuvoston [julistus](#) uudesta Euroopan kilpailukykystrategiasta 8.11.2024, Komission [tiedonanto](#) EU:n kilpailukykykompassista, COM(2025) 30 final.

² Komission [tiedonanto](#) säästämis- ja investointiunionista COM(2025) 124 final.

³ Komission kuulemiseen liittyvät [asiakirjat](#)

perustuvia havaintoja aiheesta eri yhteyksissä käytävän keskustelun ja kannanmuodostuksen tueksi.

Tämän muistion painopiste on erityisesti rahoitusvakauteen, pankkien kriisinhallintaan ja pankkiunionin syventämiseen liittyvissä kysymyksissä. Samalla on kuitenkin tärkeä huomioida, että rahoitusjärjestelmän toiminta, pankkisääntely ja myös siihen liittyvät viranomaisten tehtävät ja toimivaltuudet muodostavat kokonaisuuden, joiden kehittämistäkin tulee tarkastella kokonaisuutena. Järjestelmän yksipuolinen toiminnan tai sääntelyn osaoptimointi voi johtaa pahimmillaan ennalta-arvaamattomiin vaikutuksiin. Pankkien kriisinhallinta ja tallettajien aseman turvaaminen ovat luonteeltaan viimesijaisia toimintoja ja niiden onnistumiseen vaikuttaa ratkaisevasti myös muu sääntelykehys ja siinä omaksuttu riskinottohalukkuus.

Pankkien kilpailukyky EU:ssa ja globaalisti

Kilpailukykyyn käsite on laaja ja monitahoinen. Komissio nostaa yhtäältä pankkien tuottamien rahoituspalveluiden merkityksen eri asiakasryhmien tarpeiden näkökulmasta ja pankkien aseman kilpailussa EU:n sisällä ja myös globaalisti.

Pankkien kilpailukykyyn liittyen komissio nostaa esille kysymyksen myös pankkien tarjoamien rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toimivuuden esteistä. Kattavasta sääntelyn harmonisoinnista ja pankkiunionin puitteissa toteutusta keskitetystä viranomaistoiminnasta (pankkivalvonta ja pankkien kriisinhallinta) huolimatta pankit tarjoavat palveluita pitkälti kansallisesti, rajat yli tapahtuvien yritysyritysten määrän pankkisektorilla on jäänyt suhteellisen vähäiseksi ja useassa maassa toimivat pankkiryhmät ovat järjestäneet rakenteensa maakohtaisen tytäryritysten varaan.

Erityisesti kaikkein suurimmat eurooppalaiset pankit kilpailevat myös globaaleilla pankkimarkkinoilla. Menestymisen globaalissa kilpailussa voidaan ajatella vahvistavan näiden suurimpien pankkien asemaa ja edellytyksiä tarjota palveluita kilpailukykyisemmin myös EU:ssa ja parantavan globaaleilla markkinoilla toimivien eurooppalaisten yritysten edellytyksiä suhteessa ulkomaisiin kilpailijoihin. Pankkien kilpailukykyyn nähdään kytkeytyvän näin myös EU:n laajempiin teollisuuspoliittisiin ja geotaloudellisiin tavoitteisiin, jossa riippuvuus EU:n ulkopuolisista pankeista ja muista rahoituspalveluiden tarjoajista nähdään yhtenä haavoittuvuutena.

Komissio viittaa myös digitalisaation ja uusien teknologioiden rooliin yhtenä pankkien kilpailukykyyn liittyvänä teemana. Digitalisaatio ja uusien teknologioiden hyödyntäminen luo nykyisille pankkisektorin toimijoille mahdollisuuksia, mutta voi myös haastaa niitä kilpailullisesti, esimerkiksi muiden finanssipalveluiden tarjoajien, FinTech-yritysten ja suurten BigTech-toimijoiden toimesta.

RVV:n näkemyksiä:

- Vakavaraiset ja taloudellisesti hyvässä kunnossa olevat pankit pystyvät muita pankkeja paremmin tukemaan reaali taloutta talous- ja finanssisykliin eri vaiheissa. Toimiva pankkisektori ja vakaat rahoitusmarkkinat ovat yhteiskunnan toimivuuden kannalta välttämättömiä. Pankkien vakaus erityisesti laskusuhdanteessa korostuu Suomen ja laajemminkin EU:n kannalta, koska rahoitusjärjestelmämme on edelleen hyvin pankkikeskeinen.

- Kokemus Suomesta ja pohjoismaista osoittaa, että nykyinen EU-pankkisääntely, viranomaisrakenne tai talletussuoja ei itsessään estä rajat ylittävää pankkitoimintaa. On tärkeä selvittää, mitkä ovat tällä hetkellä Manner-Euroopassa ja euroalueella konkreettisesti tosiasiallisia rajat ylittävän toiminnan esteitä ja keskittää toimenpiteet näiden esteiden purkamiseen.
- Digitalisaatio ja uusien teknologioiden hyödyntäminen on tehostanut pankkien toimintaa, mutta ei toistaiseksi ole johtanut merkittäviin muutoksiin niiden liiketoimintamalleissa tai palveluvalikoimassa. EU:ssa on jo pitkään yritetty edistää uusien finanssipalveluiden ja -innovaatioiden kehittämistä ja lisätä kilpailua mahdollistamalla uusia liiketoimintamalleja (esim. PSD2 ja 3, FIDA), mutta toistaiseksi perinteisten pankkisektorin toimijoiden asema on säilynyt hyvin vahvana.

Sisämarkkinat ja pankkiunioni

Globaalin finanssikriisin ja euroalueen velkakriisien jälkeen pankkisääntelyä ja viranomaisrakenteita uudistettiin merkittävästi. EU:ssa nämä uudistukset toteutettiin yhtäältä yhdenmukaistamalla pankkisääntelyä niin sanotuksi yhteiseksi sääntökirjaksi, siirtymällä aiemmasta pitkälti direktiivipohjaisesta sääntelystä suoraan sovellettaviin asetuksiin ja niitä täydentäviin Euroopan valvontaviranomaisten sääntelystandardeihin.

Pankkiunionin tavoitteena on pankkien ja valtioiden riippuvuussuhteen purkaminen. Pankkien riskit ovat usein vahvasti keskittyneet niiden kotimarkkinoihin, joten kotivaltion talouden häiriö johtaa luottotappioiden voimakkaaseen kasvuun. Jos pankki on hyvin riippuvainen jostain valtiosta, valtion heikko taloudellinen tilanne heijastuu herkästi pankin asemaan. Riippuvuussuhdetta vahvistaa myös se, jos pankit ovat tehneet suuria sijoituksia kotimaansa valtionvelkakirjoihin. Pankkien ja valtioiden välisen riippuvuuden on nähty johtavan myös siihen, että valtiot ovat pyrkineet suosimaan kotimaisia pankkeja sääntelyssä, pankkivalvonnassa ja muussa viranomaistoiminnassa, mikä on heikentänyt sisämarkkinoiden toimivuutta.

Pankkiunionin rakenteilla on pyritty purkamaan pankkien ja valtioiden yhteyttä perustamalla yhteisen pankkivalvontamekanismin ja pankkikriisien ratkaisujärjestelmän. Yhteisen valvonnan tavoitteena on varmistaa, että pankkeja valvotaan kaikissa maissa yhdenmukaisesti. Yhteisen kriisiratkaisujärjestelmän avulla voidaan ajaa vaikeuksiin ajautuneet erittäin suuret pankit hallitusti alas tai järjestellä niiden toiminta uudelleen turvautumatta valtioiden apuun.

Komissio kiinnittää huomiota siihen, että pankkiunionin toteuttamisella on onnistuttu vahvistamaan pankkijärjestelmän vakautta. Sen sijaan pankkiunionin rakenteet eivät ole johtaneet sisämarkkinoiden syventymiseen, vaan pankit toimivat edelleen pitkälti kansallisesti järjestäytyneillä markkinoilla. Komissio viittaa siihen, että pankkien ja valtioiden väliset riippuvuussuhteet ovat edelleen liian suuria, mikä toimii syvemmän eurooppalaisen pankkimarkkinan integraation esteenä.

Pankkiunionin syventämistä eurooppalaista talletussuojalla on pidetty yhtenä puuttavana keinona pankkien ja valtioiden välisen riippuvuuden purkamiseksi. Komissio kytkee pankkiunionin syventämisen entistä enemmän keinoksi syventää samalla myös pankkimarkkinan integraatiota, edistämällä rajat ylittävää pankkitoimintaa ja tukemalla yritysjärjestelyitä entistä suurempien ja vahvempien eurooppalaisten pankkien muodostamiseksi.

Komissio nostaa esille useita mahdollisia markkinaintegraation esteitä ja ratkaisuja niihin. Yhtenä keskeisenä näkökulmana komissio viittaa tallettajien suojaamiseen ja taloudellisiin vastuisiin pankkien kriisitilanteista. Nykyisen kriisintarkkailujärjestelmän täydentäminen pankkiunionin tasoilla uusilla rahoitusjärjestelyillä talletussuojaan kriisitilanteiden likviditeettitukeen nähdään mahdollisuutena yhtäältä purkaa valtiorippuvuuksia ja toisaalta yksinkertaistaa/keventää pankeille asetettuja pääoma-, likviditeetti- ja tappionsietokykyvaatimuksia.

Komission esille nostama kytkeä sisämarkkinoiden ja pankkiunionin syventämisen välillä on erityisen mielenkiintoinen Suomen ja pohjoismaiden näkökulmasta. Pohjoismaihin ja Baltiaan on kehittynyt erittäin vahvasti integroitunut pankkimarkkina siitä huolimatta, että Ruotsi ja Tanska eivät kuulu euroalueeseen eivätkä osallistu pankkiunioniin eikä Norja ole EU:n jäsen, vaan soveltaa EU:n yhteistä sääntökirjaa ETA-sopimuksen kautta.

RVV:n näkemyksiä:

Markkinaintegraation esteet

- Kokemus Suomesta ja pohjoismaista osoittaa, että nykyinen EU-pankkisääntely, viranomaisrakenteet tai talletussuoja eivät itsessään estä rajat ylittävää pankkitoimintaa. On tärkeä selvittää, mitkä ovat tällä hetkellä Manner-Euroopassa ja euroalueella konkreettisesti tosiasiallisia rajat ylittävän toiminnan esteitä ja keskittää toimenpiteet näiden esteiden purkamiseen.
- On tärkeää, että myös jatkossa on mahdollista asettaa tappioidenkattamis- ja uudelleenpääomitusvaatimus (MREL) merkittävälle ulkomaiselle tytäryritykselle sen varmistamiseksi, että voidaan tehokkaasti turvata tytäryrityksen taloudellinen tilanne ja toiminnan jatkuvuus kriisintarkkailun yhteydessä.

Yhteinen talletussuoja

- Rajat ylittävän pankkitoiminnan esteiden poistamiseksi on ensisijaista varmistaa, että talletussuojajärjestelmien ja eri viranomaisten toiminnalliset kyvykkyydet ovat korkealla tasolla, myös niissä tilanteissa, joissa maksukyvyttömyyteen ajautuvalla pankilla on asiakkaita useissa eri maissa.
- Yhteinen talletussuojajärjestelmä on edelleen tärkeä rakenteellinen tavoite pankkiunionin kehittämiseksi. Kokemukset sekä Suomesta että kansainvälisesti osoittavat, että kriisintarkkailu- ja talletussuojatehtävien keskittäminen yhdelle viranomaiselle on toimiva ratkaisu. Ongelmatilanteen hallinta ja siihen varautuminen on tehokkaampaa, kun kaikki valtuudet ovat samalla viranomaisella. Maantieteellisesti kattavammassa rahastossa syntyy hajautushyötyjä.
- Talletussuojajärjestelmää kehitettäessä on huomioitava, että talletussuoja on kriisinhallintavälineenä merkittävä ensisijaisesti pienten pankkien kannalta. Suurempien pankkien osalta kriisinhallinnossa toteutettavat kriisintarkkailutoimet ovat välttämättömiä. Myös jatkossa lähtökohtana tulee olla se, että kriisintarkkailutoimet rahoitetaan sijoittajien toimesta hyödyntäen ongelmapankin tasetta eikä talletussuojarahaston varoilla. Nojautuminen talletussuojarahastojen varoihin voi heikentää kriisintarkkailuviranomaisten toimintamahdollisuuksia ja lisätä kytkeytyneisyyttä veronmaksajien varojen käyttöön.
- Talletussuojajärjestelmien toiminnassa on edelleen hyvin paljon jäsenvaltiokohtaisia eroavaisuuksia, joihin ei puututtu vastikään voimaan tullessa EU:n

talletussuojadirektiivin uudistuksessa. Toimivan yhteisen talletussuojajärjestelmän toteuttaminen edellyttäisi merkittäviä muutoksia kansallisiin toimintamalleihin, ellei yhteistä järjestelmää haluta toteuttaa yksinomaan lisärahoituskapasiteettina kansallisesti toteutettaville kriisinhallintatoimenpiteille. RVV ei pidä tätä kehityssuuntaa toivottavana, koska tämä heikentäisi pankkiunionin yhtenäisyyttä ja samalla yhteisen talletussuojajärjestelmän hyödyt jäätäisiin pitkälti saavuttamatta.

Likviditeetti kriisinhallituksissa

- Yhteisessä kriisinhallitusrahastossa on yhteensä noin 80 miljardia euroa ja jäsenvaltiot ovat jo sopineet sen lisärahoitusjärjestelystä. Nykyinen sääntely mahdollistaa rahaston varojen käytön myös kriisinhallituksen kohteena olevan pankin likviditeetin turvaamiseen. Tämä rahoituskapasiteetti on pääsääntöisesti riittävä useimpien pankin kriisinhallituksen yhteydessä. Jos tarvittavaa rahoituskapasiteettia pidetään välttämättömänä lisätä, olisi yksinkertaisinta kasvattaa nykyisen rahaston kokoa, sen sijaan, että luotaisiin uusia rahoitusjärjestelyitä
- Kriisinhallituksen toteutettavuuden kannalta on ensisijaisesti tärkeää varmistaa, että pankki pystyy kriisinhallituksen jälkeen palaamaan markkinavarainhankintaan ja keskuspankkien tavanomaisiin rahapolitiikan operaatioihin mahdollisimman nopeasti.
- Ottaen huomioon kriisinhallitusjärjestelmän perustana oleva tavoite pankkien ja valtioiden välisen riippuvuuden vähentämisestä RVV ei pidä perusteltuna ehdotuksia, joissa mahdollinen uusi julkinen likviditeettitukijärjestely kytkettäisiin mahdollisuuteen alentaa pankkien tappiosietopuskureita (MREL-vaatimuksia).
- Talletuspakoriskin vähentämiseksi on keskeistä lisätä tallettajien tietoisuutta kriisinhallituksesta ja erityisesti siitä, että talletus- ja maksupalvelutoimintojen jatkuvuus varmistetaan kriisinhallitustoimilla. Vastaavasti viranomaispiirissä on syytä lisätä ymmärrystä siitä, missä määrin pankeilla on tallettajia, joilla on merkittävä määrä talletussuojan ulkopuolella olevia talletuksia.

Pankkien valtiolainakeskittymät ja niihin liittyvät riskit

- Yhteinen talletussuoja vähentäisi pankkien ja niiden kotivaltioiden välistä kytköstä, mutta ei ole yksinomaan riittävä toimenpide tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Haitallisen riippuvuuden vähentäminen edellyttää myös valtiolainaltistumien rajoittamista ja valtiontukisääntöjen uudistamista siten, että mahdollisuuksia jäsenvaltioiden varoista maksettavan julkisen pankkituen myöntämiseen rajoitetaan.

Pankkisääntelyn tehokkuus ja monimutkaisuus

Pankkisääntely on laaja kokonaisuus, joka kattaa useita alueita taloudellisen aseman sääntelystä, toiminnan luotettavaan järjestämiseen, hyvään hallintotapaan, asiakkaansuojaan ja kriisitilanteiden hallintaan. Sääntely heijastaa pankkien erityistä asemaa osana rahoitusjärjestelmää ja niiden roolia yhteiskunnan kannalta kriittisten palveluiden tuottajana. Samalla sääntely on seurausta lukuisista kompromisseista erilaisten yhteiskunnallisten tavoitteiden ja intressien välillä.

Vuosien saatossa pankkisääntelyyn on lisätty riskiperusteisuutta ja sääntelyä on kehitetty huomioimaan sekä pankkikohtaisia että järjestelmätason riskejä. Tämä on kuitenkin samalla lisännyt esimerkiksi vakavaraisuuslainsäädännön monimutkaisuutta. EU:ssa sääntelyn monimutkaisuuden taustalla on usein myös tavoite saada huomioiduksi kansallisia erityispiirteitä tai muita erityisintressejä. Sääntelyn monimutkaisuudelle altistaa myös EU:n

lainsäädäntömenettely, joka perustuu usein keskenään hyvin ristiriitaisten näkemysten yhteensovittamiseen toimielinten välisissä kolmikantaneuvotteluissa.

Monimutkaisuutta tuo myös se, että säätelyä laaditaan useammalla tasolla. EU:n rahoitusmarkkinasäätely perustuu niin sanottuun Lamfalussy-menettelyyn, jolla on aikanaan pyritty hallitsemaan mittavan säätelyn monimutkaisuutta siten, että unionin lainsäätäjät pyrkivät määrittelemään keskeisimmät periaatteet ja säännökset, minkä jälkeen yksityiskohtaisemmat säätely toteutettaisiin komissiolle ja EU:n valvontaviranomaisille osoitetun delegoidun säädösvallan puitteissa. Tavoitteena on ollut lisätä yhdenmukaisuutta maiden välillä ja siten tukea yhteisen markkinan toimivuutta. Moniportainen säätely on kompromissi, joka toisaalta yhdenmukaistaa valvonta- ja viranomaiskäytäntöjä koko EU:ssa, mutta toisaalta lisää on omiaan lisäämään säätelyn yksityiskohtaisuutta ja monimutkaisuutta.

RVV:n näkemyksiä

Kriisinratkaisusäätelyn ja -käytäntöjen yksinkertaistaminen

- Kriisinratkaisusäätelyn soveltamisessa ei ole ilmennyt merkittäviä ongelmia. Pankeille asetettu määräaika kriisinratkaisuvalmiuksien saavuttamiseen päättyi vuoden 2024 lopussa, ja pankit ovat yleisesti täyttäneet vaatimukset hyvin. Suomalaisten pankkien osalta vaatimusten täyttämässä ei ole tullut esille merkittäviä ongelmia. Jatkossa painopiste on pankkien valmiuksien käytännön testauksessa, joka mahdollistaa vaatimusten kohdistaminen merkittävimpiin ja vaikuttavimpiin seikkoihin.
- Suhteellisuusperiaate toteutuu kriisinratkaisusäätelyssä jo nykyisellään vahvasti. Kriisinratkaisun suunnittelussa tunnistetaan ennakoita pankit, joiden kohdalla kriisinratkaisutoimenpiteiden arvioidaan olevan välttämättömiä ja toisaalta pankit, joiden alaso on mahdollista konkurssin kautta. Kriisinratkaisuvaatimuksia, kuten MREL-vaatimuksia, edellytetään vain niiltä pankeilta, joille suunnitellaan kriisinratkaisutoimenpiteitä. Muille pankeille näitä vaatimuksia ei aseteta.
- Pankkien kriisinratkaisussa on kyettävä vaikeuksiin ajautuneen pankin uudelleenpääomittamiseen bail-in välineen avulla riippumatta pankin koosta tai siitä, mitä kriisinratkaisuvälinettä käytetään. Varautumien uudelleenpääomittamiseen edellyttää vakavaraisuusvaatimukseen perustuvaa, riittävän korkeaa MREL-vaatimusta. MREL-vaatimusten eriyttäminen yksinomaan pankin koon tai suunnitellun kriisinratkaisuvälineen perusteella vaarantaisi kriisinratkaisujärjestelmän uskottavan toiminnan. Taseperusteisilla vaatimuksilla on tärkeä rooli perälautana riskiperusteisille vaatimuksille.

Pääoma- ja kriisinratkaisuvaatimusten yhteensovittaminen

- Uskottavan ja toimivan kriisinratkaisujärjestelmän kannalta on ratkaisevan tärkeää varmistaa, että pankin vakavaraisuus kriisinratkaisun jälkeen on riittävä valvojen, sijoittajien, tallettajien ja muiden asiakkaiden, luottoluokittajien ja laajan yleisön silmissä. Kriisinratkaisua varten asetettavia MREL-vaatimusten tasoa ei voida tarkastella irrallaan pankin pääomavaatimuksista. Jos tavoitteena on vaatimusten alentaminen, olisi vaatimuksia tällöin alennettava johdonmukaisesti pääomavaatimuksista lähtien.
- Pankeille asetettavien pääoma- ja kriisinratkaisuvaatimusten kokonaisuutta voidaan yksinkertaistaa poistamalla mahdollisuus laskea samat pääomainstrumentit

resursseiksi, kun pankki täyttää vakavaraisuusvaatimuksen ja MREL-vaatimuksen. On myös syytä tarkentaa pankin omiin varoihin laskettavien velkainstrumenttien roolia siten, että on selvää, käytetäänkö niitä ennen kriisinratkaisua vai kriisinratkaisun yhteydessä.

- Makrovakauseroilla pyritään varautumaan rahoitusjärjestelmää kokonaisuutena koskeviin riskeihin, joista vain osa on suhdanneluonteisia. Sääntelyä kehitettäessä on varmistettava riittävät pääomapuskurit myös laskusuhdanteessa ja talouden häiriötilanteissa, joissa todennäköisyys yhden tai useamman pankin kaatumisesta ja vaikeuksien leviämisestä muuhun pankkisektoriin on suurin.
- Pääoma- ja kriisinratkaisuvaatimusten yhteensovittamisessa keskiössä on sujuva viranomaisyhteistyö. On ensisijaisen tärkeää, että valvojilla, muilla makrovakauseroalalla mukana olevilla tahoilla sekä kriisinratkaisuviranomaisilla on yhteinen tilannekuva ja, että tiedonjako on sujuvaa tehokkaan päätöksenteon mahdollistamiseksi.